

Arrest

nr. 215 266 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name problemen met Al Shabaab ten gevolge van haar werk voor Daryeel Association.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij volgende documenten neer: twee internetartikels afkomstig van Waagacusub Media, alsook een bewijs van tewerkstelling bij de organisatie Daryeel Association.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geenszins geloof gehecht kon worden aan het door haar geopperd asielrelaas, en er evenmin geloof gehecht kon worden aan haar beweerde tewerkstelling bij de Daryeel Association te Somalië. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 198 862 van 29 januari 2018.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantooit in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 10, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voren kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

6. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Mogadishu betwist en verwijst naar artikels en rapporten, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Mogadishu niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Mogadishu actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn.

Voorts merkt de Raad op dat verzoekster zich verder louter beperkt tot een selectieve lezing van de COI focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 26 januari 2018 waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er actueel voor burgers in Mogadishu een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou zijn.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij moeite gedaan heeft om nieuwe stukken aan te brengen, met name twee internetartikels en het bewijs van haar tewerkstelling waardoor haar verklaringen gestaafd zijn. Verzoekende partij wijst er op dat zij niet eens werd opgeroepen en de documenten zomaar geweigerd worden zonder te worden gehoord of zonder dat deze grondig worden onderzocht.

De Raad wijst eerst en vooral op de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing van de commissaris-generaal omtrent haar beweerde tewerkstelling: *“In de beslissing van het CGVS aangaande uw eerste verzoek om internationale bescherming, werd onder meer het volgende vastgesteld: “Uit doelgericht onderzoek van het CGVS blijkt bovendien dat DA zelf niet aan implementatie doet binnen Somalië maar hiervoor samenwerkt met lokale organisaties (zie info administratief dossier). DA voorziet enkel technische en financiële ondersteuning. Uw verklaring dat u rechtstreeks voor DA zou hebben gewerkt en met hen een contract had, is dus duidelijk ongeloofwaardig.” In het kader van het beroep dat u indiende tegen de beslissing van het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, stelde u dat u nooit rechtstreeks voor de organisatie ‘Daryeel Association’ heeft gewerkt, en dit verkeerdelijk zo begrepen werd door het CGVS (zie verzoekschrift in het kader van beroepsprocedure eerste verzoek om internationale bescherming).*

De RvV motiveerde hieromtrent het volgende in arrest nr. 198862: "Verzoekster benadrukt dat zij duidelijk heeft aangegeven te zijn tewerkgesteld door een NGO – en niet rechtstreeks door DA –, dat een sollicitatie werd uitgevaardigd via de radio en zij hierop inging.

De Raad herneemt dat verzoekster verklaarde rechtstreeks voor DA te hebben gewerkt ("Wat was uw beroep in Somalië, voor u naar hier kwam? Ik sprak meestal over vrouwenbesnijdenis en rechten van meisjes. En voor wie werkte u? Een ngo De naam van die ngo? Daryeel association", CGVS-verslag 2, p. 3). Bovendien blijkt ook uit de door verzoekster neergelegde werkbadge, "employee certification letter" en "offer of appointment" dat verzoekster voor Daryeel Association, een lokale NGO in Mogadishu, werkt als "Community Mobiliser", wat bovendien ook de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde documenten ernstig aantast."

Dat u op heden opnieuw beweert dat u wel degelijk rechtstreeks werd tewerkgesteld door de organisatie 'Daryeel Association', is dan ook niet langer ernstig te noemen. Dat u op heden opnieuw bevestigt wat u eerder staalhard ontkende, en u op heden documenten neerlegt om aan te tonen dat u wel degelijk rechtstreeks tewerkgesteld werd door de organisatie Daryeel Association, hetgeen u in het kader van uw beroep tegen de beslissing in het kader van uw eerste verzoek nog ontkende, doet bij voorbaat ernstig en fundamenteel afbreuk aan elk element dat u op heden neerlegt ter ondersteuning van uw beweerde werkzaamheden bij de associatie 'Daryeel Association'."

Met betrekking tot haar voorgelegde documenten, met name twee internetartikels en het bewijs van haar tewerkstelling waardoor haar verklaringen gestaafd zouden zijn, wijst de Raad naar de concrete vaststellingen van commissaris-generaal omtrent deze voorgelegde documenten: "Wat betreft het schrijven vanwege A.(...) A.(...) S.(...), die zich voorstelt als voorzitter van de Daryeel Association, dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient opgemerkt dat u reeds een schrijven van deze organisatie, d.d. 29/02/2016, neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, ter bevestiging van uw tewerkstelling. Zoals hierboven reeds aangegeven, beoordeelde het CGVS dit gegeven, in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds als ongeloofwaardig. Immers, er werd gesteld dat: "Uit doelgericht onderzoek van het CGVS blijkt bovendien dat DA zelf niet aan implementatie doet binnen Somalië maar hiervoor samenwerkt met lokale organisaties (zie info administratief dossier). DA voorziet enkel technische en financiële ondersteuning. Uw verklaring dat u rechtstreeks voor DA zou hebben gewerkt en met hen een contract had, is dus duidelijk ongeloofwaardig." Dat u op heden simpelweg opnieuw een schrijven van deze organisatie neerlegt, waarin bevestigd wordt dat u op 01/02/2016 aangesteld werd, wijzigt dan ook niets aan de hierboven aangehaalde motivering. Voorts dient vastgesteld dat, in het schrijven van de organisatie Daryeel Association, d.d. 19/08/2018 dat u in het kader van onderhavig verzoek neerlegde, gesteld wordt dat u werkzaam was voor de organisatie van 1/02/2016 tot 28/02/2017 ["This is to certify that Ms. I.(...) A.(...) G.(...) a national Somali staff has been working with Daryeel Association sub-office in Mogadishu fort he position of Community mobiliser from 1st February 2016 to 28th February 2017"]. Uit dit door u neergelegde schrijven zou derhalve moeten blijken dat u daadwerkelijk voor deze organisatie zou hebben gewerkt tot 28 februari 2017, hoewel u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde Somalië te hebben verlaten op 25/11/2016. Dat er in deze brief, d.d. 19/08/2018, geen enkele melding wordt gemaakt van het feit dat u reeds in november 2016 Somalië verliet, en u derhalve sindsdien niet meer werkzaam was voor deze organisatie, en er enkel letterlijk wordt gesteld dat u voor deze organisatie gewerkt heeft tot 28/02/2017, wijst er enkel op dat er geen geloof gehecht kan worden aan de inhoud van dit schrijven. Voorts dient vastgesteld dat u enkel een kopie van een e-mail neerlegt, waarvan de echtheid geenszins te verifiëren valt, en die het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk.

Wat betreft de 2 door u neergelegde internetartikels – beiden afkomstig van Waagacusub Media' dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient het manifest gesolliciteerd karakter van deze internartikels opgemerkt. Zo stelde u zelf dat de journalist die deze artikels schreef, een kennis is van u, en dient vastgesteld dat deze artikels gepubliceerd werden op 02/09/2018, een kleine maand nadat u dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming indiende, en 10 dagen voorafgaand aan uw interview voor de DVZ in het kader daarvan. Bovendien wordt in dit artikel enkel gesteld dat u wel degelijk werkzaam was voor de organisatie Daryeel Association – hetgeen geenszins een bewijs voor deze werkzaamheden constitueert." Verzoekende partij weerlegt noch ontkracht voorgaande vaststellingen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij niet eens werd opgeroepen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "5. Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal.

De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 10, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure." De Raad merkt op dat verzoekende partij nog steeds niet concretiseert welke specifieke elementen zij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat de documenten zomaar geweigerd worden zonder te worden gehoord of zonder dat deze grondig worden onderzocht.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij moeite gedaan heeft om nieuwe stukken aan te brengen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 november 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS